

RUSH HOUR SA DIVERSION ROAD

Tinabi ko na ang sasakyan, naka-hazard
kahit hindi kailangan,
lumabas din siya agad sa berde
at malapad na gate,
tinatago ang pabrika sa likod.

Pumasok siya,
alas-singko bente, hinubad ang
face-mask at tinanong kung anong
oras ang labas sa hospital ng frontliner
namin sa bahay. Sabi ko, “Mamaya pa,

marami tayong oras. Ano daw ang sabi?”
Saka siya nagkwento, malumbay pero mabilis,
halatang nag-ensayo para sa mga magtatanong,
at dahan-dahan akong
lumabas sa service road.

“Work from home na lang hanggang matapos ang Agosto,
may shuttle para sa mga may kailangan balikan sa opisina,
ang health insurance isang taon pa ang itatagal,
salamat sa Diyos,
ganun din ang mga agency sa production,
naka-tatlong taon din ako doon,
mas malaki pa nga kukunin namin sa una kong inakala,
naghihintay lang naman kami lahat sa araw na to,
buti nakatagal pa nga nang ilang buwan...”

Nagbigay din ako ng mga maiikling tanong
kahit hindi kailangan.

Ang pagtigil sa katahimakan
na ang naging ayuda ko sa kanya.

Sa pambihirang pagkakataon,
kahit rush hour
hayag ang lawak ng Diversion Road
sa hapong iyon,
binilisan ko ang takbo,
kahit hindi kailangan.
Munting biyaya ng lockdown.

PANGITAIN

Kailangan lang isara
ang mga mall,

para matikman ang
pagkabalisa ng masa
ilang henerasyong pasan,

ng mga naghahabol sa
gitnang uring pantasya--

ngayong nakasuspende sila
sa loob ng bahay, at napilitan
magmasid,

idinadaing ang pagkansela ng taon
o 'di kaya ang katapusan ng mundo.

